

MÉCS LÁSZLÓ:

KÉRDÉSEK A TENGERHEZ

Álltam a haladó hajón.
A víz kicsalta sóhajom.
— „Ó, Tenger, minek ez neked,
e szívszágai gyenge szél?
Hisz véled száz ciklon beszél
s imádó orkán-éneket
zúg, zeng. Mondd, minek ez neked?”

Bántott a bűn, bántott a mult.
Pár könnyem a tengerbe hullt:
Mámmal itta s énekelt.
— „Ó, Tenger, végtelen derű,
minek e keserű,
lelki ereszről pergetett
esőcsepp. Minek ez neked?”

A Tenger titok-mélye hítt,
felitta szemem fényeit.
— „Nap, csillag, Hold a fényeket
tükrödbe szórja s úgy üzen!
Az én kicsiny ember-tüzem,
ez az aranyló szeretet,
nagy Tenger, minek ez neked??”

Márványtenger, 1939. július.